

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

Söndagen före domsöndagen

”Vaksamhet och väntan”

Amos 8:9-12

Fil 3:20-4:1

Luk 17:20-30

Ps: 488, 638, 296, 490

Ett jordiskt rike har en viss geografisk utbredning. Det är mycket väl definierat var nationens gränser går. Det finns en ordning i riket som upprätthålls med lagar och polis. Vem som helst får inte utan tillstånd ta sig in här och vistas innanför gränserna.

Hur är det då med Guds rike? Det var fariséerna nyfikna över och ställde frågan till Jesus. Eller egentligen var frågan *när* Guds rike kommer. *Hur* eller *vad* Guds rike är undrade de inte över, de verkade de ha klart för sig.

Och enligt den judiska uppfattningen skulle Messias komma och etablera Guds rike på jorden. Messias skulle vara en mäktig härskare som skulle befria Israel från romarna och erövrå världen. Guds rike var alltså i princip en uppgraderad variant av våra jordiska nationer. *Hur* Guds rike skulle vara trodde man sig veta, fråga gällde nu *när* detta skulle ske.

Jesus måste därför börja med att ta ur dem denna deras föreställning om Guds rike. ”Det är inte något man kan se med sina ögon, säger han, man kan inte peka ut det och säga: där är det”. Det går inte att jämföra med våra kungarikar som vi i allra högsta grad kan se, utan *Guds rike är osynligt*. Det är inget man kan dra en gräns runt och det kan inte förverkligas eller försvaras genom våld eller tvång.

Guds rike är inte en *plats* utan en *relation*. Den som har en relation till Jesus är med i Guds rike och det finns inget tak för hur många som kan vara med där. Vi behöver inte stänga några gränser för att det skulle bli för många, ingen kommer få avslag på sina asylansökningar.

Men om Guds rike inte är något som vi kan se med våra ögon eller som vi kan ta på utan har med relationer att göra så kan det inte existera utan människor. I princip skulle man kunna tänka sig ett Sverige även om det var tomt på folk. De geografiska gränserna skulle ju vara definierade ändå. Men Guds rike bärs helt och hållet upp av de människor som är dess medborgare.

Det började med en människa: människan Jesus Kristus, och fortsatte med lärjungarna som han kallade. De har i sin tur fört det vidare till andra. Det har spridit sig, inte bara från generation från generation utan ut över hela världen. Alla människor som tillhör Jesus är med i Guds rike.

För oss som individer börjar det med dopet. Då föddes vi på nytt av vatten och Ande, vi blev iklädda Kristus. Sedan dess är vi ett tempel för Gud.

För som Jesus säger: Guds rike bär vi *inom* oss. Det är inte beroende av en geografisk plats utan av bärs upp av oss människor.

Jag tänker mig att det också måste betyda att Guds rike är en *potential* inom oss, något som inte är förverkligat, ännu. Guds rike är osynligt *men vi är kallade att göra det synligt*. För att Guds rike ska förverkligas måste våra hjärtan förvandlas. Förutsättningen för att världen ska förvandlas är att vi gör det, det måste börja med oss.

Så på den ursprungliga frågan: ”När Guds kommer Guds rike?” vad är svaret? Jesus ger ju inget direkt svar, men ett svar tänker jag mig är: det beror på dig! Guds rike finns osynligt inom dig, men du är kallad att göra det synligt! *När* det sker är upp till dig.

För samtidigt så talar ju Jesus också om Guds rike som något synligt, i allra högsta grad synligt. Lika synligt som blixten som flamar till och lyser upp hela himlen från horisont till horisont.

Det finns här en dubbelhet. Något som man brukar beskriva som *redan nu – men ännu inte!* Redan finns Guds rike inom oss, än så länge är det osynligt, men tiden närmar sig då det kommer bli synligt. Vi är kallade att vara med i denna process, även om det slutligt beror på Gud.

Det är en tid av väntan, men samtidigt en aktiv väntan. Medan vi väntar får vi vara med och förverkliga detta: att göra Guds rike synligt.

Vi behöver leva med Guds rike för våra ögon så att vi inte blir så vana vid tillvaron här och nu att vi tänker att det är så det ska vara. Annars är risken att det blir som på Noas dagar: man åt och drack och levde sina liv utan en tanke på att det skulle bli ett slut.

Kan det bli så med oss också, att vi blir så upptagna med vårt eget att vi glömmer det som vi väntar på. Guds rike får kanske inte plats i vår tankevärld. Även den kristne kan bli dåsig och trött i en värld där allt kan fås genast. Även kyrkan riskerar att bli sömning när tiden går och visionerna slocknar.

Det är ibland nödvändigt att se över sitt liv, att pröva sig själv och sitt sätt att leva. Vad är det som jag prioriterar, var har jag mitt fokus? En större andlig vaksamhet börjar med ett beslut: att i min tid ge rum för honom som kommer. Att i mitt inre skapa en plats där jag säger: ”Kom Herre Jesus.” Att påminna sig om att Guds rike finns inom oss. Vi behöver öva upp vår längtan som annars riskerar att försvinna i vårt materiella överflöd.

Redan nu – men ännu inte. Allra tydligast manifesteras detta i nattvarden. Å ena sidan så är det fråga om färdkost, en måltidsrast på vägen som vi behöver för att kunna styrka oss på den fortsatta vandringen. Å andra sidan så är det *redan nu* himmelrikets måltid. Det som väntar oss vid Människosonens dagar får vi redan nu en försmak av. Det är paradoxen för oss kristna: när vi går fram till nattvardsbordet så är vi framme *samtidigt* som vi är på väg.